

Grund af denne Blanding af Privatmand, Hesteelsker og Minister, at det her kan være noget vanskeligt at gaae ham imøde. Den høitærede Minister har vistnok som Privatmand havt stor Fortjeneste af Dphjælpsningen af Landets Hesteavl; som Minister seer han, at det, der i saa Henieende er steet fra Statens Side, snarere har været til Skade, men som privat Hesteelsker kan han ikke ret beslutte sig til som Minister at sælde Dødsdommen over Stamslutteriet. Den høitærede Minister bemærkede — saaledes forstod jeg ham idetmindste —, at dersom Thinget skulde finde, at det af finansielle Grunde ikke var tilraadeligt at beholde Stamslutteriet, kunde man vedtage Lovforslaget, og jeg vil derfor tillade mig at anføre, hvilke Udgifter der have været forbundne med Stamslutteriet i vor Tid, nemlig i den Tid, Rigsdagen har bevilget de aarlige Penge dertil. I de 15 Aar, siden Finantsloven af 1851—52 vedtoges, er der paa vore Finantslove opført en Udgift til Stamslutteriet i Frederiksborg af 223,400 Rd., og naar man dertil føjer Avlingens Værdi i den Tid, som er bleven mig opgiven af kyndige Folk, samt et rimeligt Beløb til Pensionslisten, vil Stutteriet i Frederiksborg i den nævnte Tid have kostet over 300,000 Rd. Samtidig dermed — dog kun i de 13 af de 15 nævnte Aar — figureerer Landstutteriet med 170,000 Rd., hvortil der vist kan være Udskilligt at føie, hvad jeg dog ikke har Data til at bedømme, men det vil vist ikke være for Meget at sige, at Udgiften til Stutterier i Rigsdagens Bevillingstid, altsaa i 15 Aar, har været over $\frac{1}{2}$ Million Rd., og jeg maa da overlade til den høie Forsamling at bedømme, hvorvidt den vil finde, at det alene af finansielle Grunde nu kunde være paa Tiden at stoppe med denne Udgift. — Hvad selve denne Industri angaaer, maa jeg gjøre en personlig Bemærkning. Jeg har aldrig været paa Stamslutteriet i Frederiksborg (En Stemme: Hør!); jeg kjender vel Noget til Hestes Dyder, men jeg er egentlig ikke istand til at kunne træde op som Dommer over deres Lyder (En Stemme: Hør!), og jeg er altsaa en upartist Mand i denne Sag. — Jeg hører, der er en Stemme, som stadigt raaber „Hør“, og jeg takker for denne Anerkjendelse. — Der-

imod har jeg stadigt havt mine Dine fæstet paa, hvorledes det gif til ude paa Stutteriet, og jeg har saa ofte plaget det ærede Thing med mine Bemærkninger i denne Sag, at det vilde være ussønsonligt og ubilligt af mig, om jeg nu gif i større Detail end høist nødvendigt. Den høitærede Minister bemærkede med fuldkommen Ret, at det, der har ødelagt Frederiksborg Stamslutteri, og som har forhindret Staten i at drive denne Hestehandel til nogen Nytte, for det Første var den slabige Skiften af Systemer; den anden Grund var den collegiale Forretningsgang. Naturligviis er en Skiften af Systemer tiltetgjørende, naar den bliver ved at gjentage sig, og en collegial Bestyrelse af et saadant Institut er umulig, naar det skal gjøre den tilsigtede Nytte, hvorfor vi altsaa her have to Grunde, der i og for sig ere tilstrækkelige for os til at sige, at nu have vi prøvet den Ting; den er gaaet galt, og vi maae holde op; thi jeg tillader mig at troe, at den høitærede Minister ikke har kunnet anføre Noget, som kunde berolige os med Hensyn til Fremtiden. At han fremfor alle de uendelig mange Commissioner og Autoriteter, der have havt fat paa denne Sag, paa eengang skulde være bleven til en Trolksmand, saaledes at han kunde finde paa, hvad der egentlig skulde skee, for at Frederiksborg Stutteri, drevet for Statens Regning, kunde gjøre Nytte, at han skulde kunne finde paa et useilbarligt System, paa en saadan Administration, at vi derved skulde kunne finde en Betryggelse og en Verettigelse for os til for Fremtiden at udgive Statens Penge til dette Diemed, er ikke rimeligt. Det kan den høitærede Minister ikke gjøre, og hvad jeg vil tillade mig at sige, at han slet ikke kan gjøre, er: at faae Stutteriet, drevet for Statens Regning, til at være saaledes, som hans eget Stutteri; thi der kan han, naar han er hjemme paa sin Gaard, daglig, saa tidt han vil, see til Dyrene, pleie dem og ordne det Hele paa en ganske anden Maade end nogen Bestyrelse, der udnævnes af Staten, vil være istand til. Hvorledes gaaer det da til, at vi bestandigt have været saa uheldige? Jeg har her liggende for mig en smuk lille Literatur fra Frederiksborg, men jeg skal ikke bruge den videre end til at gjøre opmærksom paa, at